

P. NAGY ISTVÁN KÉT VERSE

A RÉGMÚLT MINTHA MA KEZDŐDNE

Hogy újabban minden *átrendeződik*
– mivel ugye, először is a formákat kellene
valahogy helyrehozni: ha már négyszögletes,
úgymond, miért ne lehetne még négyszögletesebb –,
az emlékezet is kezd furcsán szelektálni:
a tegnapot felcseréli az *-előttivel*,
a múlt évet az ideivel,
s a régmúlt mintha ma kezdődne. . .

A múlt héten is – nem, mégsem, még előbb –:
fekszem az ágyban, te mellettem, nyitva az ablak,
tenyered – könnyű, mint egy pók – mellkasomon pihen,
aztán egyszerre csak ujjaid lassan vándorolni kezdenek,
körkörösén, egyetlen pont felé, de mikor egészen
megközelítik, hirtelen megtorpannak; egyre csak
késlelteted a célhoz érést, hogy végül
szinte belefáradok a várakozásba. . .
Arrébb húzódsz. Majd máskor – mondod.
Minek is tagadnám: becsapott a mozdulatod.
De hát én sem akartam (?) igazából.

Akkor talán nem, de *ott lenni* igen, még egyszer,
máskor, a bizonyosság miatt, hogy tudjam:
fekszünk egymás mellett, te és én, ruhátlanul, akárhogyan.

MIKOR

Mikor a szemed
végleg elfelejt,
mikor a régen ismert
arcot is tétován
érinti kezed –
csak kérdezni
fogsz egyre,
kérdésemre
nem felelsz.